

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců

Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **Ing. P. D.**
bytem X
zastoupen Mgr. Ing. Lindou Švancarovou, advokátkou
sídlem Kobližná 47/19, Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Dominikánske nám. 196/1, Brno

za účasti: **M. V.**
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2024, č. j. MMB/0088057/2024, sp. zn. OUSR/MMB/0547443/2023/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Úřad městské části města Brna, Brno-Královo Pole (dále jen „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 5. 10. 2023, č. j. BKPO/02518/2023/2300/OVEK, nařídil žalobci a osobě zúčastněné na řízení coby vlastníkům stavby odstranění stavby s názvem „Stavba pro rodinnou rekreaci Brno, k.ú. X“ na pozemku parc. č. X v katastrálním území X (dále jen „stavba“), neboť stavba byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem a v řízení o dodatečném povolení stavby nebyla dodatečně povolena.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání vlastníků stavby a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění mimo jiné zmínil nesouhlasné závazné stanovisko orgánu územního plánování, podle něhož územní plán neumožňuje stavbu v dané lokalitě povolit. K poukazu vlastníků stavby na pořizování změny územního plánu žalovaný uvedl, že to nijak nepředikuje schválení této změny. Dle návrhu změny nadto má být v daném území přípustné umístit stavby pro individuální rekreaci do 40 m² zastavěné plochy. Nynější stavba tuto hodnotu překračuje (cca 47,56 m²), proto nelze očekávat změnu rozhodnutí stavebního úřadu ani v budoucnu.

II. Žaloba

3. Žalobce v žalobě uvádí, že požádal o přerušení řízení o dodatečném povolení stavby do doby schválení nového územního plánu města Brna. Žalobce popisuje proces jeho přípravy včetně návrhu na pořízení změny současného územního plánu zkráceným postupem s cílem prověřit možnost změny regulativu funkční plochy s objekty pro individuální rekreaci a upozorňuje, že problematika se netýká jen žalobce, nýbrž jde o celoměstský problém s širším dopadem.
4. Žalobce má za to, že stavební úřad měl řízení o dodatečném povolení stavby přerušit do doby vydání nového územního plánu, resp. do doby rozhodnutí o návrhu na pořízení změny, neboť by to vedlo (muselo zákonitě vést) k odstranění překážky dodatečného povolení stavby. Pořizování změny územního plánu pak lze v poměrech řízení o dodatečném povolení stavby považovat za předběžnou otázku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2015, č. j. 3 As 35/2015-32), neboť je pravděpodobné, že změna územního plánu, která umožní schválení stavebního záměru žalobce, bude v navrhované podobě vydána. Pokračováním v řízení o dodatečném povolení stavby (o odstranění stavby) může dojít k likvidaci majetkových hodnot, a to zcela zbytečně. Zamítnutí žádosti o přerušení řízení podané u stavebního úřadu dne 16. 3. 2023 výrazným způsobem zasahuje do legitimního očekávání žalobce.
5. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nesprávné také proto, že stavební úřady jiných městských částí statutárního města Brna postupují ve skutkově a právně shodných případech v řízeních o odstranění stavby, resp. v řízeních o dodatečném povolení stavby zcela jinak. Rozhodovací praxe jiných stavebních úřadů přihlíží k projednávání nového územního plánu, podle něž (poslední schválená verze projednávané předlohy nového územního plánu pro město Brno) by měly být stavební záměry zahradních chat přípustné do 40 m².

6. Žalobce má za to, že jsou zde důvody pro přerušení řízení o odstranění stavby, neboť po schválení nového územního plánu by mu stavba byla zcela jistě dodatečně povolena (s úpravami), neboť jen lehce přesahuje předpokládaný rozměr 40 m² pro novostavby v této oblasti podle předpokladu v novém územním plánu (47,56 m²). Žalobce proto navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou [§ 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
9. Zdejší soud se dále zabýval otázkou včasnosti žaloby. Žaloba byla podána dne 15. 5. 2024. Ze správního spisu zdejší soud zjistil, že napadené rozhodnutí žalovaný doručoval do datové schránky žalobce, tam bylo rozhodnutí doručeno dne 4. 3. 2024 tzv. fikcí, tj. uplynutím 10 dnů od dodání, aniž by se žalobce do datové schránky přihlásil. Žalobce však byl v odvolacím řízení zastoupen advokátkou Mgr. Ing. Lindou Švancarovou. Zdejší soud proto u žalovaného zjišťoval, zda doručoval napadené rozhodnutí i zástupkyni žalobce, a z jeho odpovědi zjistil, že nikoliv. Jelikož zákonnou povinností žalovaného bylo doručovat rozhodnutí zástupkyni žalobce, a samotnému žalobci bylo rozhodnutí doručeno tzv. fikcí (a není nijak prokázáno, kdy se žalobce s obsahem napadeného rozhodnutí seznámil), je třeba dle zdejšího soudu považovat lhůtu pro podání žaloby za zachovanou.
10. Žaloba **není** důvodná.
11. Řízení o odstranění stavby je řízením z moci úřední. Podle § 64 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), *v řízení z moci úřední může správní orgán, není-li to v rozporu s veřejným zájmem, na požádání účastníka, pokud s tím všichni účastníci uvedení v § 27 odst. 1 písm. b) souhlasí, z důležitých důvodů přerušit řízení*. Přerušit řízení o odstranění stavby dle uvedeného ustanovení tedy je možné jen na požádání účastníka řízení, pokud pro to jsou důležité důvody a přerušení řízení není v rozporu s veřejným zájmem.
12. Ze správního spisu zdejší soud zjistil, že žalobce v řízení o odstranění stavby stavební úřad o přerušení řízení nepožádal (teprve v petitu odvolání žalobce navrhoval přerušit řízení vedené stavebním úřadem, které ovšem již v té době bylo ukončeno vydáním rozhodnutí). Jedna ze základních podmínek pro přerušení řízení před stavebním úřadem dle uvedeného ustanovení proto nebyla splněna.
13. Ze správního spisu dále plyne, že žalobce žádal o přerušení řízení o dodatečném povolení stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je však samostatným řízením. Rozhodnutí vydané v takovém řízení je poté možné samostatně napadnout žalobou proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. Zdejší soud se proto v řízení o žalobě proti rozhodnutí o odstranění stavby nemůže nijak zabývat postupem stavebního úřadu v řízení o dodatečném povolení stavby. Pouze na okraj lze poznamenat, že v nynější věci se postupuje oproti žalobcem odkazovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2015, Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

č. j. 3 As 35/2015-32, podle odlišné právní úpravy, neboť řízení podle tehdejšího § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona, bylo jediným řízením, jehož výsledkem bylo buď nařízení odstranění stavby nebo její dodatečné povolení (neprobíhala tedy dvě paralelní řízení – jedno o odstranění stavby a jedno o dodatečné povolení stavby – ale řízení jediné, které mohlo vyústit ve dvě různá rozhodnutí).

14. Žalobce se domnívá, že připravovaná změna územního plánu představuje pro rozhodování stavebního úřadu v nynější věci předběžnou otázku. S tím zdejší soud nesouhlasí. Předběžnou otázkou je dle § 57 odst. 1 správního řádu taková otázka, která *nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto*. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, „výsledek projednání změny územního plánu nelze považovat za předběžnou otázku ve smyslu § 57 správního řádu“. Správní řád totiž požaduje, aby o dané otázce „nebylo dosud pravomocně rozhodnuto“. To však není splněno tehdy, pokud využití území podléhá regulaci podle platného územního plánu, z níž stavební úřad i žalovaný mohou (a musí) vycházet.
15. V odkazovaném rozsudku se dále uvádí: „Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že v minulosti připustil, že je možné přerušit řízení o dodatečném povolení nelegální stavby v případě, kdy proces změny územního plánu, jež má vydání dodatečného povolení umožnit, je již v dostatečně pokročilé fázi (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. prosince 2015 č. j. 3 As 35/2015 - 32). Učinil tak ovšem jen v hypotetické rovině, neboť v daném případě se proces změny územního plánu v dostatečně pokročilé fázi nenacházel. Nelze přehlédnout, že tehdy rozhodující třetí senát neopíral možnost přerušení řízení o žádné konkrétní zákonné ustanovení, tím méně pak o § 57 správního řádu upravující řešení předběžných otázek. Nyní rozhodující šestý senát tak považuje úvahu třetího senátu za argumentačně pouze načrtnuté obiter dictum.“
16. Šestý senát Nejvyššího správního soudu si byl vědom toho, že přerušení řízení v případě nepovolené stavby má zabránit tomu, aby musel stavební úřad nařídit odstranění stavby, u které má v krátké době díky změně územního plánu odpadnout jediná překážka bránící z hlediska ochrany veřejného zájmu jejímu dodatečnému povolení. Takový postup lze odůvodnit zásadami racionálního výkonu státní správy a hospodárnosti, tj. šetření nákladů státu i účastníků řízení. Je zbytečné likvidovat ekonomické hodnoty v situaci, kdy s velkou pravděpodobností bude možné je zachovat (byť právně čistší cestou by zřejmě bylo vydat po schválení změny územního plánu nové rozhodnutí, jímž úřad vyhověl dříve zamítnuté žádosti o dodatečné povolení). V duchu této judikatorní linie by bylo možné uvažovat o přerušení řádného územního řízení pouze v zájmu žadatele, a to v případě, že by územní plán umístění stavby neumožňoval, ale jeho brzká změna by měla tuto překážku odstranit.
17. Také s těmito úvahami se zdejší soud v zásadě ztotožňuje. Přerušení řízení by měl stavební úřad v řízení o (dodatečném) povolení stavby důsledně zvážit v případě, že projednávání změny územního plánu je v době rozhodování stavebního úřadu v dostatečně pokročilé fázi a nepanují pochybnosti o tom, že stavební záměr bude v souladu s připravovanou územně plánovací dokumentací. Ani v takovém případě se sice nejedná o předběžnou otázku ve smyslu § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu. Mohl by však být dán důležitý důvod pro přerušení řízení dle § 64 odst. 3 správního řádu, a pokud by stavba např. svým rozsahem, způsobem provedení nebo vlivy na své okolí nebyla v rozporu veřejným zájmem, bylo by namíste řízení přerušit.

18. V konkrétních okolnostech nyní posuzované věci se však jedná toliko o teoretickou otázku. Jak již bylo shora uvedeno, předmětem nynějšího řízení je rozhodnutí o odstranění stavby, nastíněné úvahy mají místo spíše v řízení o dodatečném povolení stavby, které naopak předmětem nynějšího řízení není. Žalobce pak v řízení o odstranění stavby stavební úřad (a *stricto sensu* ani žalovaného) o přerušení řízení nepožádal. K tomu přistupuje další neméně důležitá okolnost – stavba žalobce není v souladu ani s připravovanou změnou územního plánu, neboť o téměř 19 % překračuje limit zastavitelnosti uvažovaný pro danou plochu, na což také žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil a což ostatně potvrzuje i sám žalobce v žalobě. Stavební úřad proto nijak nepochybil, pokud za tohoto stavu nařídil stavbu odstranit.
19. Pokud žalobce namítá, že stavební úřady jiných městských částí statutárního města Brna postupují ve skutkově a právně shodných případech v řízeních o odstranění stavby, resp. v řízeních o dodatečném povolení stavby zcela jinak, pak na žádné konkrétní příklady odlišného postupu ve skutkově a právně shodných věcech žalobce neupozorňuje a žádná konkrétní rozhodnutí nedokládá. Obecně nadto platí, že rozhodování jiných stavebních úřadů na téže stupni žalobci žádné legitimní očekávání založit nemůže.

V. Závěr a náklady řízení

20. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osobě zúčastněné na řízení soud neuložil žádnou povinnost a pro přiznání náhrady nákladů řízení neshledal ani jiné důvody hodné zvláštního zřetele.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 3. října 2024

David Raus v.r.
předseda senátu